

Arrest

nr. 267 923 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 mei 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 mei 2021 om internationale bescherming. Op 26 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op (...) 1995 te Liban (Mensura, Gash Barka). U bent een orthodoxe christen en behoort tot de Tigrinya etnie. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt zes zussen en vier broers, waarvan uw oudere broer S. (...) woonachtig is in Keulen (Duitsland). U spreekt Tigrinya en begrijpt een beetje Duits. In Eritrea ging u tot de achtste graad naar school. U verliet uw herkomstland in april 2016. U verbleef een half jaar in het Ethiopische vluchtelingenkamp Hitsats vooraleer verder te reizen naar Khartoem (Sudan). Acht maanden later vertrok u naar Libië en vier maanden daarna stak u de Middellandse Zee over. Op 27 november 2017 kwam u toe in Italië en vroeg u asiel aan. Een aantal maanden later vertrok u naar Duitsland. U verzocht de Duitse staat om internationale bescherming op 12 maart 2018.

Die zomer werd u in het ziekenhuis opgenomen en werd vocht in uw rechterzij gevonden. Het vocht werd verwijderd met een spuit en de artsen informeerden u dat u een operatie nodig had. U werd niet geopereerd, maar kon de redenen niet begrijpen omwille van de taalbarrière. Op 30 augustus 2019 kenden de Duitse asielinstanties u de subsidiaire beschermingsstatus toe. U begon een Duitse taal cursus, maar kon die niet vervolledigen omdat de school sloot omwille van de coronacrisis. U woonde eerst in een gedeelde sociale woning en verhuisde later naar een privéwoning met eigen kamer en gedeelde faciliteiten. De huurkosten werden integraal gedekt door het werkloosheidscentrum. U ontving nog een maandelijkse overheidstoelage van 332 euro. Hiermee kon u basisproducten zoals voedsel en kledij aankopen. U solliciteerde een aantal keren bij Amazon, maar werd niet aangeworven. Toen u in 2020 uw verblijfsvergunning liet vernieuwen en een vluchtelingenpaspoort aanvraag, werd u verteld dat u geen paspoort mocht aanvragen aangezien uw verblijfsstatuut slechts tijdelijk is. U liet uw verblijfsdocumenten vernieuwen en probeerde nog twee- tot driemaal tevergeefs een paspoort te verkrijgen. U zou graag met dat reisdocument naar Afrikaanse landen reizen voor toeristische of familiale redenen. Uw familie woont nog in Eritrea, maar zou misschien naar Ethiopië of Sudan kunnen verhuizen, waar u hen zou kunnen bezoeken. Intussen, in de drie jaren tussen uw opname in het ziekenhuis en uw vertrek naar België, had u meermaals vier tot vijf huisartsen geconsulteerd. U werd door hen onderzocht en kreeg de diagnose dat er geen nood was aan een ziekenhuisopname of een operatie. Soms kreeg u medicatie voorgeschreven, maar nooit werd u doorverwezen naar het ziekenhuis. Hiernaast nam u geen contact op met organisaties of gezondheidsinstellingen. De onmogelijkheid om een operatie en vluchtelingenpaspoort te verkrijgen, deed u besluiten Duitsland te verlaten. Op 10 mei 2021 betaalde u 126 euro voor een treinticket naar België. Op 11 mei 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

U legt geen stukken neer om uw verzoek te staven.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en documenten van de Duitse Dublin-unit, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke

lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in

de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Duitsland. Op 8 juni 2021 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) inlichtingen van de Dublinunit van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit dit document, met nummer (...), blijkt dat u op 30 augustus 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In verband met de door u ingeroepen problemen omtrent uw verblijfsdocumenten dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. In de eerste plaats is de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen geen grond op basis waarvan uw verzoek ontvankelijk verklaard kan worden. De vaststelling dat u als subsidiair beschermd niet dezelfde rechten geniet als een erkende vluchteling, heeft voor u geen situatie van zeer verregaande materiële deprivatie teweeggebracht. De vaststelling dat u geen vluchtelingenpaspoort kan verkrijgen, toont aldus niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een ontoereikende bescherming of een beschermingsnood ten aanzien van Duitsland.

U informeerde uzelf, ten tweede, niet over de rechten en plichten verbonden aan uw verblijfsstatuut. U bezocht de website van de Duitse BAMF niet, waaruit blijkt dat subsidiaire bescherming telkens een jaar geldig is, jaarlijks verlengd kan worden en een subsidiair beschermd persoon na vijf jaar onafgebroken verblijf een meer permanente verblijfsvergunning kan aanvragen, mits de persoon voldoet aan bepaalde voorwaarden betreffende tewerkstelling en kennis van de landstaal (zie <https://www.bamf.de/EN/Themen/Asyl/Fluechtlingsschutz/AblaufAsylverfahrens/Schutzformen/SubsidiaerSchutz/subsidiaerschut-z-node.html> of blauwe map 'landeninformatie'). Daarnaast deed u geen beroep op een sociaal werker of advocaat (notities persoonlijk onderhoud dd. 2 augustus 2021 (verder NPO), p. 9).

Ten derde wordt vastgesteld dat uw internationale beschermingsstatus nog geldig is. U ondervond geen problemen bij de vernieuwing van uw documenten (NPO, p. 9). Het vervallen van verblijfsdocumenten betekent inderdaad niet dat uw beschermingsstatuut niet meer geldig zou zijn. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in het beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In de tweede plaats blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg. Uw situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U verklaarde dat u in Duitsland geen medische zorg kreeg (NPO, p. 2-3). Toch wordt vastgesteld dat u meerdere huisartsen kon consulteren en hen kon betalen met uw overheidstoelage. U werd altijd onderzocht en kreeg altijd de diagnose dat u gezond was. U contacteerde geen andere organisaties of gezondheidsinstellingen (NPO, p. 9). De Belgische artsen kwamen eveneens tot de conclusie dat er geen nood was aan een ziekenhuisopname of operatie. U legde geen medische attesten neer die het tegendeel aantonen. Evenmin kon u uitleggen waarom u een ziekenhuisopname noodzakelijk acht (NPO, p. 8). U toont niet aan dat uw medische kwetsbaarheid het dermate moeilijk maakt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Tot slot moet aangestipt worden dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. Ze ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1,

A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt, ten derde, vastgesteld dat u geen andere persoonlijke problemen kende in Duitsland. U verklaarde uitdrukkelijk: "ik heb geen schrik of vrees" (Vragenlijst CGVS dd. 22 juni 2021, punt 3, vraag 4) en "ik heb geen verdere problemen gehad in Duitsland" (ibidem, vraag 5). In verband met uw levensomstandigheden wordt vastgesteld dat u verbleef in een huurwoning die werd bekostigd door het werkloosheidscentrum. Daarenboven kreeg u een maandelijkse overheidstoelage van 332 euro waarmee u zowel basisproducten als uw treinticket naar België kon aankopen. Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u uitsluitend hebt gesolliciteerd bij Amazon. U hebt nooit contact opgenomen met andere potentiële werkgevers, uitzendkantoren of organisaties die in Duitsland actief zijn in het ondersteunen van statushouders bij hun werkzoektocht (NPO, p. 10). Het feit dat Amazon u geen passende betrekking aanbood, impliceert niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. U toont evenmin aan dat uw medische problemen een reële belemmering vormen in uw toetreding tot de Duitse arbeidsmarkt. Verder beschikt u in Duitsland over een sociaal netwerk. Uw oudere broer S. (...) is woonachtig in Keulen en "doet het goed" (NPO, p. 6). Zowel twee van uw neven als vijf van uw dorpsgenoten leven in Duitsland. U leerde in uw woonplaats in Rheinland-Pfalz ook nog vier Eritrese statushouders kennen, waarmee u nog contact hebt (NPO, p. 7). Tot slot kan nog verwezen worden naar uw (basis)kennis Duits. U kreeg de mogelijkheid om taallessen te volgen. Zelf geeft u aan "een beetje" Duits te spreken en begrijpen (NPO, p. 5). Uw verklaring moet enigszins bijgestuurd worden door de vaststelling dat u ruim drie jaren in een Duitstalig gebied woonde alvorens naar België te vertrekken.

Zodoende wordt besloten dat u in Duitsland beschikte over een woning, een financiële toelage, een sociaal netwerk en een zekere kennis van de landstaal. Uw vertrek is niet ingegeven door sociaaleconomische of politieke, maar door persoonlijke motieven. U wenst een operatie en een vluchtelingenpaspoort. Wanneer u werd gevraagd of u nog andere problemen kende in Duitsland, antwoordde u telkenmale ontkennend (NPO, p. 8 & Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4-5). Uw verklaringen omtrent de onmogelijkheid van uw terugkeer kunnen niet overtuigen. U bent er niet in geslaagd het vermoeden te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat hij een niet ondertekende en niet gedateerde beslissing betekend kreeg en dat deze beslissing dan ook niet rechtsgeldig genomen werd nu niet blijkt dat ze door de bevoegde ambtenaar, *in casu* de commissaris-generaal, zou genomen zijn. Hij merkt hierbij op dat de akte van betekening ondertekend werd door een gemachtigde ambtenaar met als initialen F.S. en dat nergens uit blijkt dat deze ondertekening een invloed zou hebben op de rechtsgeldigheid van de akte zelf, noch dat F.S. een bevoegde ambtenaar ter ondertekening van een beslissing genomen door de commissaris-generaal zou zijn. In die omstandigheden dient volgens verzoeker de nietigheid van de bestreden beslissing vastgesteld te worden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 4 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 33 van de "Kwalificatierichtlijn", van het proportionaliteitsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens is verzoeker van mening dat een manifeste appreciatiefout begaan werd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Rekening houdend met het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden, dat verzoeker meent dat hij evenmin een effectieve bescherming genoot in Duitsland, en dit ondanks de subsidiaire bescherming die hij er kreeg. Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over het land van herkomst van verzoeker.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)".

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven"¹.

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Ethiopië.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden :

Verzoeker meent dat ook dat hij wel degelijk aannemelijk maakte dat hij een reëel risico lijdt ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat deze vrees waarachtig bevonden wordt door de CGVS nu deze uitdrukkelijk stelt, met verwijzing naar het onderzoek van het dossier van verzoeker in Duitsland, dat hij niet teruggeleid mag worden naar zijn land van herkomst, zijnde Eritrea, (in fine beslissing cgvs)

Dat anderzijds de internationale bescherming die hem verleend werd in Duitsland niet deugdelijk is en derhalve als niet actueel, minstens ontoereikend dient aangemerkt te worden.

Dat verzoeker dan ook meent aanspraak te kunnen maken op bescherming vanwege de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat de bestreden beslissing begint met een verklaring volgens dewelke verzoeker geen bijzondere procedurele noden zou hebben.

Overwegende dat dit een appreciatie is van het CGVS.

Dat verzoeker wel degelijk een fragiel profiel heeft.

Dat verzoeker aangaf medische problemen te hebben, waarvoor hij behandeling nodig heeft.

Overwegende dat de CGVS vervolgens stelt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland.

Overwegende dat verzoeker op geen enkel ogenblik verborgen heeft gehouden dat hij internationale bescherming genoot in Duitsland. Dat het een subsidiaire bescherming betreft.

Dat hij dit ab initio aangegeven heeft bij de DVZ en bevestigd heeft bij de CGVS.

Dat de CGVS verder een louter theoretische en juridische beoordeling geeft van de bescherming in Duitsland en de mogelijkheden de asielaanvraag van verzoeker als onontvankelijk te verklaren.

Dat de CGVS verder motiveert :

(...)

Dat vastgesteld dient te worden dat de motivering van de CGVS in eerste instantie en dit over verschillende paragrafen zich ertoe beperkt te stellen dat de Europese lidstaten er wederzijds om mogen vertrouwen dat de nationale rechtsordes van de verschillende staten een effectieve en gelijkwaardige bescherming kunnen bieden.

De maatstaf volgens de CGVS is de mate van gelijke toegankelijkheid van de onderdanen in deze lidstaten en van de internationaal beschermden tot de nationale socio-economische systemen.

De CGVS meent dat hij niet gehouden is de verschillende systemen te vergelijken omdat dit het voortbestaan van GEAS op de helling zou zetten, migratiestromen in de hand zou werken en een discriminatie zou teweegbrengen tussen de verschillende EU-onderdanen.

De CGVS meent dat de enige uitzondering deze is die weerhouden werd door het Europees Hof van Justitie, te weten het geval waarin de verzoeker van internationale bescherming aantoonde dat hij in een toestand van verregaande deprivatie zou terechtkomen, waarbij een schending van artikel 3 EVRM te vrezen valt.

Overwegende dat het Europees Hof in het arrest JAWO, genomen in het kader van de Dublin III-verordening besliste :

Arrest JAWO (19.3.2019):

(...)

Dat in het Arrest IBRAHIM (19/3/2019), dat wél gaat over het onderzoek naar een verzoek tot internationale bescherming daar waar in een andere lidstaat subsidiaire bescherming werd toegekend, van dezelfde datum, doch genomen na het voorgaande arrest JAWO het Hof besliste :

(...)

Dat het niet is omdat hij in Duitsland een beschermingsstatuut geniet, in casu de subsidiaire bescherming, dat hij uitgesloten dient te worden.

Dat immers nagegaan dient te worden of :

1) De bestaansondersteunende voorzieningen waarvan verzoeker genoot/kan genieten in Duitsland dezelfde zijn als deze van de onderdanen van Duitsland, onderzoek dat door de CGVS niet gedaan werd

2) En ondergeschikt, of en slechts nadat vastgesteld wordt dat verzoeker dezelfde bestaansondersteunende te voorzieningen geniet als de andere onderdanen in Duitsland, hij desondanks in een toestand van verregaande deprivatie zou terechtkomen.

Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk een onderscheid in behandeling ten opzichte van de Duitse onderdanen aanvoerde bij het indienen van zijn verzoek strekkende tot internationale bescherming in België,

Dat niet kan ontkend worden dat het verstrekken van documenten, zoals een identiteitskaart of ander identiteitsdocument dat een recht op verblijf bevestigt een bestaansondersteunende voorziening is.

Dat een verblijfsdocument de betrokkene immers toelaat zich vrijelijk te begeven op het grondgebied van een staat, werkt te zoeken, te werken, beroep te doen op de sociale voorzieningen, bijscholing enz...

Dat verzoeker aanvoerde dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geen paspoort kreeg, zodanig dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn familie te bezoeken in Afrika.

Dat het ontegenzeggelijk is dat deze behandeling verschillend is van deze van de gewone onderdanen van Duitsland. Dat de behandeling van verzoeker eveneens verschillend is van deze die erkend werden als vluchteling.

Dat de CGVS dit toegeeft in de bestreden beslissing maar meent dat in de mate dit geen aanleiding zou geven tot verregaande deprivatie niet tot de vaststelling leidt dat de bescherming die verleend wordt door Duitsland ontoereikend is.

(...)

Overwegende dat de CGVS duidelijk de lering van de hoge gerechtshoven uit het oog verliest en met name het aspect waarbij aangetoond wordt dat de behandeling van de internationaal beschermden dezelfde is als deze van de eigen onderdanen.

Dat de CGVS zelfs tot de vaststelling komt dat dit niet het geval is.

Dat de CGVS er klaarblijkelijk geen graten in ziet dat in Duitsland verschillende categoriën burgers ingesteld worden, de eigen burgers, de erkende vluchtelingen en de subsidiair beschermden.

Dat een dergelijk onderscheid, een dergelijke ongelijke behandeling impliceert dat niet voldaan wordt aan de vereiste van de basisondersteunende maatregelen, die voor iedereen gelijk dienen te zijn.

Dat het toch niet opgaat om een subsidiair beschermde elk contact met zijn familie te ontzeggen louter omdat op basis van zijn statuut geen reistitel verleend wordt.

Dat verzoeker niet de intentie heeft terug te gaan naar Eritrea, doch dat hij wel het recht dient te hebben zich vrijelijk te begeven over de wereldbol om zijn familie te bezoeken en contact te houden.

Overwegende dat het GEAS-systeem en het vertrouwensbeginsel aan de basis van het gemeenschappelijk asielbeleid van de Europese lidstaten impliceert dat diegenen die bescherming genieten een gelijke behandeling genieten als deze van de eigen onderdanen.

Dat indien dat niet het geval is het onterecht is dat de Belgische autoriteiten zich beroepen op dat vertrouwensbeginsel.

Dat in casu er dan ook aanleiding is vast te stellen dat de CGVS onterecht uitging van een gelijke behandeling en derhalve enkel het risico op verregaande deprivatie onderzocht.

Dat verzoeker wil onderstrepen dat hij in casu niet de betere voorzieningen in België ten opzichte van Duitsland naar voren schoof, doch wel een specifiek Duits probleem, namelijk het onderscheid dat gemaakt wordt tussen de gewone Duitse onderdanen en de genietters van internationale bescherming bij het verschaffen van verblijfsdocumenten.

Dat verzoeker meent dat deze verblijfsdocumenten en de rechten die zijn daarbij veruitwendigen wel degelijk als een bestaansondersteunende voorziening dienen aangemerkt te worden.

Dat immers slechts mét deze documenten verzoeker gerust kan verblijven, zich verplaatsen enz. in Duitsland, dat slechts met deze documenten hij werk kan zoeken, taallessen kan volgen, een huurcontract kan afsluiten, gezondheidszorgen kan verkrijgen (buiten dringende medische zorg) enz...

Dat de CGVS dan ook de aanvraag van verzoeker op het vlak van ontvankelijkheid niet zorgvuldig onderzocht, minstens dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout, nu een gelijke behandeling verondersteld werd, terwijl dit niet het geval is.

Dat verzoeker dan ook niet naar België kwam omdat hij meende dat de voorzieningen er beter waren dan in Duitsland, doch wél omdat hij in Duitsland niet over dezelfde basisrechten en bestaansvoorzieningen beschikte als de Duitse onderdanen.

Dat de CGVS dit onderscheid dan ook duidelijk uit het oog verloor.

Dat het echter niet alleen de gelijke grondrechten zijn, die onderzocht dienen te worden, zeker niet indien deze realiteit tegengesproken wordt door verzoeker, doch ook de bestaansondersteunende maatregelen.

Overwegende bovendien dat de rechten van een genietter van internationale bescherming in Duitsland NIET gelijk zijn aan deze van de Duitse onderdanen.

Dat verzoeker dan ook bewijst dat in tegenstelling tot wat de CGVS meent dat zijn grondrechten NIET dezelfde zijn als deze van de Duitse onderdanen.

Dat dit nochtans de premisse is voor de toepassing van het vertrouwensbeginsel in de asielsystemen van elke lidstaat.

Dat in casu vastgesteld dient te worden dat door de CGVS onterecht uitgegaan wordt van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten.

Overwegende dat de CGVS ten onrechte stelt dat :

(...)

Overwegende dat dit argument naast de kwestie is. Verzoeker betwist niet dat hij subsidiaire bescherming geniet in Duitsland. Bovendien legde verzoeker uit dat hij zelf het nodige gedaan heeft om zijn verblijfstitel te verlengen vooraleer naar België te komen.

(...)

Dat ook dit argument derhalve naast de kwestie is.

Dat het probleem van verzoeker niet de subsidiaire bescherming is, doch wel de draagwijdte ervan. Dat deze draagwijdte van hem een derderangsburger maakt, die oorzaak is van morele deprivatie en schending van artikel 8 EVRM, zijnde de erkenning van zijn recht op familiaal leven.

Overwegende dat in casu niet ter discussie staat of verzoeker al dan niet vervolging riskeert in Duitsland, doch wél dat zijn basisrechten in Duitsland niet gerespecteerd worden.

Dat het onterecht is dat de CGVS dat aangezien aan verzoeker door Duitsland bescherming verleend werd tegen Eritrea, hij dan maar in Duitsland moet blijven en zou moeten verzaken aan zijn recht op reizen en vrijwaren van zijn familiaal- en gezinsleven.

Dat dit standpunt strijdig is met artikel 8 EVRM.

Dat desbetreffend de rechten van verzoeker evenmin gelijk zijn aan deze van Duitse onderdanen.

Dat verzoeker meent dat het voortdurend verhinderen van het beleven zijn familiaal en privé-leven wel degelijk een impact heeft op zijn welzijn, op zijn psychisch evenwicht en dat bij gebreke aan vrijwaring daarvan hij wel degelijk in een onmenselijke situatie riskeert terecht te komen.

(...)

Overwegende dat verzoeker meent dat wel degelijk met zijn fragiele medische situatie rekening gehouden moet worden.

Dat het feit dat in voorkomend geval een 9ter procedure gevoerd kan worden, de CGVS niet vrijstelt onderzoek te voeren naar de tekortkomingen in Duitsland.

(...)

Dat verzoeker meent dat het feit dat hij materieel geholpen werd met een woonst, taallessen, werkeloosheidsvergoeding, niet opweegt tegen de psychologische en morele problemen waaronder hij gebukt ging. Dat de verwerende partij daarbij eveneens zijn medische situatie uit het oog verliest, die het hem moeilijk maakt werk te vinden.

Dat bovendien voor het bekomen van een definitieve verblijfsvergunning, volgens de eigen vaststellingen van de CGVS, werkvereisten gesteld worden.

De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar besluit :

(...)

Dat verzoeker wil opmerken dat bovendien noch de huisvesting, noch de financiële toelage die hij kreeg, gelijkwaardig waren aan diegene die aan de Duitse onderdanen verschaft worden.

Dat ook voor wat betreft de uitbouw van zijn privé- en familiaal leven, nochtans gewaarborgd door het EVRM, zijn rechten niet dezelfde zijn.

Dat verzoeker ingeval van terugkeer wel degelijk in eenzelfde situatie terecht te komen.

Overwegende dat verzoeker zijn verklaringen bevestigt.

Dat deze eveneens bevestigd worden door internationale verdragen ivm gezinshereniging, die niet toegestaan is voor houders van subsidiaire bescherming, terwijl deze wél voorzien is voor bv. Europese onderdanen, die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer naar Duitsland.

Dat het Aida verslag in dat verband stelt- P.139 :

(...)

Verzoeker meent dat hij wel degelijk aantoont dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïmigreerd te worden door willekeur in Duitsland, niet alleen in het dagdagelijkse leven, doch ook voor wat betreft de mogelijkheden tot gezinshereniging.

Dat de constante vernedering, de ongelijke behandeling, en dit ondanks het feit dat verzoeker wel degelijk de moeite heeft gedaan om zich te integreren door onder meer de taal te leren, zodanig dat hij zich kon uitdrukken, te werken enz. geassimileerd dienen te worden aan een onmenselijke behandeling.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

Dat de CGVS het proportionaliteitsbeginsel miskende.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.

Dat immers zijn Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, noch het relaas van zijn wedervaren."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden het artikel "Grundsicherung 2020 – Anspruch, Höhe, Antrag" van Bonexo (stuk 3) en uittreksels uit een AIDA-rapport van 2019 over de inhoud van internationale bescherming in Duitsland (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen 4 en 13 van het EVRM, van artikel 33 van de “Kwalificatierichtlijn” en van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen of dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.3. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de nood aan internationale bescherming uitspraak wordt gedaan.

2.3.1.4. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat hij een niet ondertekende en niet gedateerde beslissing betekend kreeg en dat deze beslissing dan ook niet rechtsgeldig genomen werd nu niet blijkt dat ze door de bevoegde ambtenaar, *in casu* de commissaris-generaal, zou genomen zijn.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 26 augustus 2021 werd genomen en ondertekend door de commissaris-generaal (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 3). De bestreden beslissing blijkt dan ook rechtsgeldig te zijn genomen. De omstandigheid dat deze beslissing aan verzoeker aangetekend werd ter kennis gegeven door een gemachtigde ambtenaar voor de commissaris-generaal doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn, zijn verklaringen en documenten van de Duitse Dublin-unit blijkt dat hij reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland, en omdat (ii) hij er niet in geslaagd is het vermoeden te weerleggen dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, waarbij wordt overwogen dat hij in Duitsland beschikte over een woning, een financiële toelage en een sociaal netwerk, dat hij een zekere kennis van de landstaal heeft en dat zijn verklaringen omtrent de onmogelijkheid van zijn terugkeer niet kunnen overtuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het tweede middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker betwist in het tweede middel van zijn verzoekschrift dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken en laat gelden dat hij *“wel degelijk een fragiel profiel heeft”* en *“aangaf medische problemen te hebben, waarvoor hij behandeling nodig heeft”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen bijzondere procedurele noden heeft aangehaald in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming (adm. doss., stuk 6, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ van 22 juni 2020). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker dat hij in Duitsland meermaals medische zorg had gevraagd, doch dit niet had gekregen en dat hij in juli 2018 in Duitsland een maand in het ziekenhuis werd opgenomen. Hij zou ook meerdere keren aan de huisarts gevraagd hebben om hem door te verwijzen naar een ziekenhuis, maar dat deze zei dat dat niet nodig was. Hier in België zou verzoeker naar drie of vier huisartsen zijn gegaan, maar deze waren ook van mening dat een operatie niet nodig was en dat alles goed met hem ging (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Voorts legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen medische attesten neer waaruit het bestaan in zijn hoofde van bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook in de procedure voor de Raad legde verzoeker geen medische stukken neer. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden heeft besloten dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken en om geen specifieke steunmaatregelen te verlenen aan verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken welke bijzondere procedure noden hij meent te hebben en welke specifieke steunmaatregelen hem daartoe hadden moeten worden verleend.

2.3.5. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

“(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en documenten van de Duitse Dublin-unit, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

“(…)”

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Duitsland. Op 8 juni 2021 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) inlichtingen van de Dublinunit van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit dit document, met nummer (...), blijkt dat u op 30 augustus 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In verband met de door u ingeroepen problemen omtrent uw verblijfsdocumenten dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. In de eerste plaats is de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen geen grond op basis waarvan uw verzoek ontvankelijk verklaard kan worden. De vaststelling dat u als subsidiair beschermd niet dezelfde rechten geniet als een erkende vluchteling, heeft voor u geen situatie van zeer verregaande materiële deprivatie teweeggebracht. De vaststelling dat u geen vluchtelingenpaspoort kan verkrijgen, toont aldus niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een ontoereikende bescherming of een beschermingsnood ten aanzien van Duitsland.

U informeerde uzelf, ten tweede, niet over de rechten en plichten verbonden aan uw verblijfsstatuut. U bezocht de website van de Duitse BAMF niet, waaruit blijkt dat subsidiaire bescherming telkens een jaar geldig is, jaarlijks verlengd kan worden en een subsidiair beschermd persoon na vijf jaar onafgebroken verblijf een meer permanente verblijfsvergunning kan aanvragen, mits de persoon voldoet aan bepaalde voorwaarden betreffende tewerkstelling en kennis van de landstaal (zie <https://www.bamf.de/EN/Themen/Asyl/Fluechtlingsschutz/AblaufAsylverfahrens/Schutzformen/SubsidiaerSchutz/subsidiaerschutz>

[z-node.html](#) of blauwe map 'landeninformatie'). Daarnaast deed u geen beroep op een sociaal werker of advocaat (notities persoonlijk onderhoud dd. 2 augustus 2021 (verder NPO), p. 9).

Ten derde wordt vastgesteld dat uw internationale beschermingsstatus nog geldig is. U ondervond geen problemen bij de vernieuwing van uw documenten (NPO, p. 9). Het vervallen van verblijfsdocumenten betekent inderdaad niet dat uw beschermingsstatuut niet meer geldig zou zijn. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in het beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Duitsland actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers

volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Te dezen laat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift gelden dat hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België een onderscheid in behandeling ten opzichte van de Duitse onderdanen aanvoerde. Hij zou er als begunstigde van internationale bescherming met name geen paspoort hebben gekregen en dus niet in de mogelijkheid zijn geweest om in Afrika zijn familie te bezoeken. Vooreerst wijst de Raad erop dat het uitreiken van een paspoort, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen laten uitschijnen, geen bestaansondersteunende voorziening is. Met een bestaansondersteunende voorziening (in het Engels "*subsistence allowance*" en in het Frans "*prestation de subsistance*") worden veeleer vergoedingen of toelages bedoeld die het voor de betrokkene mogelijk maken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien kan uit het gegeven dat verzoeker in Duitsland geen paspoort kon bekomen niet worden afgeleid dat hem elk contact met zijn familie wordt ontzegd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat ingevolge artikel 25.2 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) de lidstaten aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus die geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen documenten verstrekken waarmee zij buiten hun grondgebied kunnen reizen, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten. Deze bepaling valt evenwel onder het hoofdstuk VII van de zogenaamde Kwalificatierichtlijn, zodat de schending ervan niet volstaat om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92). Verzoeker toont overigens ook niet aan dat hij in Duitsland gepoogd heeft een document te bekomen waarmee hij buiten het Duitse grondgebied zou kunnen reizen. In die zin is de overweging in de bestreden beslissing dat hij zich niet informeerde over de rechten en plichten verbonden aan zijn verblijfsstatuut, in tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel voorhoudt, niet naast de kwestie.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing dat de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen geen grond is op basis waarvan zijn verzoek ontvankelijk verklaard kan worden, dat het gegeven dat hij als subsidiair beschermde niet dezelfde rechten geniet als een erkende vluchteling voor hem geen situatie van zeer verregaande materiële deprivatie heeft teweeggebracht en dat het gegeven dat hij geen vluchtelingenpaspoort kan verkrijgen niet aantoonde dat er in zijn hoofde sprake is van een ontoereikende bescherming of een nood aan bescherming ten aanzien van Duitsland, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat "*het voortdurend verhinderen van het beleven zijn familiaal en privé-leven wel degelijk een impact heeft op zijn welzijn, op zijn psychisch evenwicht en dat bij gebreke aan vrijwaring daarvan hij wel degelijk in een onmenselijke situatie riskeert terecht te komen*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijk summier betoog toont hij allerm minst aan dat hij volledig afhankelijk is van overheidssteun en door de onverschilligheid van de autoriteiten van Duitsland, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Inzake de moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg waarmee verzoeker verklaarde als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland te zijn geconfronteerd geweest, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uw situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U verklaarde dat u in Duitsland geen medische zorg kreeg (NPO, p. 2-3). Toch wordt vastgesteld dat u meerdere huisartsen kon consulteren en hen kon betalen met uw overheidstoelage. U werd altijd onderzocht en kreeg altijd de diagnose dat u gezond was. U contacteerde geen andere organisaties of gezondheidsinstellingen (NPO, p. 9). De Belgische artsen kwamen eveneens tot de conclusie dat er geen nood was aan een ziekenhuisopname of operatie. U legde geen medische attesten neer die het tegendeel aantonen. Evenmin kon u uitleggen waarom u een ziekenhuisopname noodzakelijk acht (NPO, p. 8). U toont niet aan dat uw medische kwetsbaarheid het dermate moeilijk maakt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo,

randnummer 95). Tot slot moet aangestipt worden dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. Ze ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat wel degelijk met zijn fragiele medische situatie rekening gehouden moet worden, doch laat na enig stuk inzake zijn medische situatie bij te brengen. Waar hij nog laat gelden dat *“het feit dat in voorkomend geval een 9ter procedure gevoerd kan worden, de CGVS niet vrijstelt onderzoek te voeren naar de tekortkomingen in Duitsland”*, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval een dergelijk onderzoek noodzakelijk was. Bovendien dient de bestreden beslissing te worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven, die verzoeker grotendeels ongemoeid laat, dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekers situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gesteld:

“Er wordt, ten derde, vastgesteld dat u geen andere persoonlijke problemen kende in Duitsland. U verklaarde uitdrukkelijk: “ik heb geen schrik of vrees” (Vragenlijst CGVS dd. 22 juni 2021, punt 3, vraag 4) en “ik heb geen verdere problemen gehad in Duitsland” (ibidem, vraag 5). In verband met uw levensomstandigheden wordt vastgesteld dat u verbleef in een huurwoning die werd bekostigd door het werkloosheidscentrum. Daarenboven kreeg u een maandelijkse overheidstoelage van 332 euro waarmee u zowel basisproducten als uw treinticket naar België kon aankopen. Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u uitsluitend hebt gesolliciteerd bij Amazon. U hebt nooit contact opgenomen met andere potentiële werkgevers, uitzendkantoren of organisaties die in Duitsland actief zijn in het ondersteunen van statushouders bij hun werkzoektocht (NPO, p. 10). Het feit dat Amazon u geen passende betrekking aanbood, impliceert niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. U toont evenmin aan dat uw medische problemen een reële belemmering vormen in uw toetreding tot de Duitse arbeidsmarkt. Verder beschikt u in Duitsland over een sociaal netwerk. Uw oudere broer S. (...) is woonachtig in Keulen en “doet het goed” (NPO, p. 6). Zowel twee van uw neven als vijf van uw dorpsgenoten leven in Duitsland. U leerde in uw woonplaats in Rheinland-Pfalz ook nog vier Eritrese statushouders kennen, waarmee u nog contact hebt (NPO, p. 7). Tot slot kan nog verwezen worden naar uw (basis)kennis Duits. U kreeg de mogelijkheid om taallessen te volgen. Zelf geeft u aan “een beetje” Duits te spreken en begrijpen (NPO, p. 5). Uw verklaring moet enigszins bijgestuurd worden door de vaststelling dat u ruim drie jaren in een Duitstalig gebied woonde alvorens naar België te vertrekken.”

Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift te stellen dat *“het feit dat hij materieel geholpen werd met een woonst, taallessen, werkloosheidsvergoeding, niet opweegt tegen de psychologische en morele problemen waaronder hij gebukt ging”* en dat het CGVS zijn medische situatie, die het hem moeilijk maakt om werk te vinden, uit het oog verliest, zonder enig (begin van) bewijs aan te brengen van zijn *“psychologische en morele problemen”*, weerlegt noch ontkracht verzoeker deze motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier. Het betoog dat *“voor het bekomen van een definitieve verblijfsvergunning, volgens de eigen vaststellingen van de CGVS, werkvereisten gesteld worden”* is, gelet hierop en op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing over de toegang voor verzoeker tot de arbeidsmarkt, niet dienstig.

Waar verzoeker nog opmerkt dat *“noch de huisvesting, noch de financiële toelage die hij kreeg, gelijkwaardig waren aan diegene die aan de Duitse onderdanen verschaft worden”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de commissaris-generaal beschikt.

Gelet op het voorgaande, besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Zodoende wordt besloten dat u in Duitsland beschikte over een woning, een financiële toelage, een sociaal netwerk en een zekere kennis van de landstaal. Uw vertrek is niet ingegeven door sociaaleconomische of politieke, maar door persoonlijke motieven. U wenst een operatie en een vluchtelingenpaspoort. Wanneer u werd gevraagd of u nog andere problemen kende in Duitsland,*

antwoordde u telkenmale ontkennend (NPO, p. 8 & Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4-5). Uw verklaringen omtrent de onmogelijkheid van uw terugkeer kunnen niet overtuigen. U bent er niet in geslaagd het vermoeden te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de subsidiaire beschermingsstatus die hem in Duitsland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251, en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland, betoogt verzoeker in het tweede middel niet dienstig dat er op basis van de beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, en dat wanneer de Raad zijn asielrelaas volgt er rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland, is er in België immers geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN